

2. Говор Ю. О. Запобігання органами внутрішніх справ насильницьким злочинам щодо жінок у сім'ї : автореф. дис. ... канд. юрид. Наук : 12.00.08. Львів, 2011. 21 с.

3. Ткаченко І. М. Теоретико-кримінологічна характеристика факторів, що обумовлюють насильство в сім'ї. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2013. Вип. № 6, т. 1. С. 80–83.

4. Клочан Ю. В. Соціально-педагогічна профілактика жорстокого ставлення до дітей у сім'ї. *Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка*. 2014. № 5, ч. 1. С. 84–92.

5. Томусякова І. І. Проведення корекційних робіт з особами, які вчинили насильство в сім'ї та їх родинах. *Право. ua*. 2014. Вип. № 1. С. 95–99.

6. Трубавіна І. М. Теоретико-методичні основи соціально-педагогічної роботи з сім'єю : автореф. дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.05. Луганськ, 2009. 46 с.

7. Коломоєць О. Д. Адміністративно-правове регулювання відповідальності за вчинення насильства у сім'ї, невиконання захисного припису або непроходження корекційної програми : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Запоріжжя, 2010. 23 с.

Одержано 29.10.2017

УДК 351.74(477)

Яна Ігорівна ФЕЩЕНКО,

курсант групи Ф4-401 факультету № 4

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Наталія Володимирівна КОЛОМОЄЦЬ,

кандидат юридичних наук, доцент кафедри

адміністративного права і процесу факультету № 3

Харківського національного університету внутрішніх справ

УДОСКОНАЛЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ ФІЗИЧНОЇ СИЛИ ПРАЦІВНИКАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Україна багато років активно претендує на високе місце у рейтингу демократичних країн світу, тому в умовах

сьогодення у нашій державі відбуваються докорінні зміни, яких особливо зазнала правоохоронна система.

Законодавче закріплення демократичних засад бере свій початок з 1945 року, коли було засновано Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН), після чого було ратифіковано Загальну декларацію прав людини, ухвалену Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року. Дана Декларація визначає особисті громадянські права, яких повинні дотримуватися усі цивілізовані країни; при цьому зазначено, що ставлення до людей має бути з повагою до її гідності, зокрема у статті 5 вказано, що забороняється катування, жорстоке, не людське, чи таке, що принижує людську гідність, ставлення, чи покарання будь-якого типу [1].

У 1979 році Генеральною Асамблеєю ООН було ухвалено Кодекс поведінки посадових осіб у підтриманні правопорядку. У даному документі Генеральна Асамблея спонукає правоохоронні органи поважати людську гідність і дотримуватися прав людини. Організація рекомендувала всім державам-членам ООН прийняти кодекс поведінки посадових осіб у підтриманні правопорядку як основи для законодавчих актів або як принципи практичної діяльності працівників поліції. Кодекс наголошує, що застосування катувань з боку працівників поліції мусить бути заборонено, а фізичну силу слід застосовувати лише у разі крайньої необхідності [2].

У статті 44 Закону України «Про Національну поліцію» вказано, що поліцейський може застосовувати фізичну силу, у тому числі спеціальні прийоми боротьби (рукопашного бою), для забезпечення особистої безпеки або/та безпеки інших осіб, припинення правопорушення, затримання особи, яка вчинила правопорушення, якщо застосування інших поліцейських заходів не забезпечує виконання поліцейським повноважень, покладених на нього законом [3]. Наразі, на законодавчому рівні не існує жодного нормативно-правового акту, у якому було б зазначено визначення «рукопашний бій». Єдиним документом, у якому зустрічався даний термін був Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 13.04.2012 р. № 318 «Про затвердження Положення з організації професійної підготовки осіб рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ України», який на сьогоднішній день втратив чинність,

у додатку 8 якого «Умови та зміст спеціальної фізичної підготовки працівників ОВС» було зазначено, що прийоми самозахисту та фізичного впливу включають: рукопашний бій, самбо, дзю-до, айкідо, бокс, карате, кікбоксинг та інші види єдиноборств. Але знову ж таки, не існує нормативного акту, в якому було б зазначено з якою саме мірою необхідно застосовувати заходи фізичного впливу, щоб не порушити права громадян та не нанести їхньому життю та здоров'ю шкоди, а також не вказано за яких саме обставин необхідно застосовувати даний вид примусу. Отже, виникає така ситуація, за якої поліцейськими може бути перевищено свої повноваження та нанесено катування, болю чи страждання. Для того щоб відповідати рівню демократичної країни та діяти відповідно до принципу законності, необхідно на законодавчому рівні закріпити такі положення:

- визначити перелік прийомів, які мають право застосовувати поліцейські до громадян при застосування заходів фізичної сили;

- визначити, які дії правопорушників є підставами для застосування фізичної сили;

- визначити, які дії повинні здійснюватися поліцейським під час затримання особи, яка вчинила правопорушення, а які для забезпечення особистої безпеки або/та безпеки інших осіб.

Таким чином, необхідно навчати і готувати правоохоронний персонал, наголошуючи на забороні катувань й інших жорстоких нелюдських або принижуючих видів поводження з громадянами. Зокрема, необхідно забезпечити суворий контроль за всіма посадовими особами, які є відповідальними за затримання, арешт, утримання під вартою і ув'язнення, а також за іншими посадовими особами, котрим закон дозволяє застосовувати заходи фізичної сили, спеціальні засоби та вогнепальну зброю.

Поліцейські в усіх країнах світу є відображенням урядів своїх країн. Лише тоді, коли в тій чи іншій країні буде ухвалено і надано чинності стандартам прав людини, кількість порушень цих прав зменшиться, а контроль посилиться. Ухвалення, імплементація та охорона універсальних норм прав людини підвищить довіру не лише до поліцейських різних країн світу, а й до урядів. Ці стандарти – справді дуже практичні засоби унормування поводження урядовців і поліцейських з громадянами інших країн.

Список бібліографічних посилань

1. Загальна декларація прав людини : прийн. і проголош. резолюцією 217А (III) Ген. Асамблеї ООН від 10.12.1948 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015 (дата звернення: 26.10.2017).

2. Кодекс поведінки посадових осіб у підтриманні правопорядку : прийн. і проголош. резолюцією 34/169 Генеральної Асамблеї ООН від 17.12.1979 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_282 (дата звернення: 26.10.2017).

3. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 26.10.2017).

Одержано 17.10.2017

УДК 159.99(477)

Карина Владиславівна ФУРМАН,

слухач магістратури факультету підготовки

фахівців для підрозділів кримінальної поліції

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Інна Олександрівна ШИНКАРЕНКО,

кандидат психологічних наук, доцент,

доцент кафедри філософії та політології

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ІМІДЖУ ПРАЦІВНИКА НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ТА ЮРИСТА

Зацікавленість суспільства до особливостей професії працівника правоохоронного органу залишається постійною, незалежно від місця, яке займає юрист по роду своєї діяльності. У зв'язку з цим, крім професійних знань, юрист повинен володіти високою культурою поведінки та ведення діалогу, мати глибокі навички аналітичного стилю мислення. Протягом останніх років в наше життя активно ввійшло слово «імідж». У перекладі з англійської – образ, престиж, репутація. Це оцінка морально-особистісних, інтелектуальних, професійних якостей особи, які її доповнюють.

© Фурман К. В., 2017